

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**S. Kiliani Franciae Orientalis, Qvæ Et Franconia Dicitvr;
Apostoli, Gesta, Varijs cum notationibus historicis,
dogmaticis**

Serarius, Nikolaus

Wirceburgi, 1598

VD16 S 5993

III. De S. Kiliani patria. An ipse scilicet Scotus, an Hibernus fuerit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64132)

III.

DE S. KILIANI PATRIA. AN IPSE
SCILICET SCOTVS, AN HYBERNVS
FVERIT?

Cotiam S. Kyliano patriam fuisse Auctor indicat. Idemque asserunt Sigebertus, Wernerus, Leslaus, Thomsonus, & sanctus ipse Bonifacius ad Zachariam Romanum pontificem Epistola Scotigenam appellat. Hyberniam alij ei tribuunt. Mariani Scoti verba sunt. *Sanctus Kilianus de Hybernia insula natus, Wirtziburgensis Episcopus clarus habetur.* Sciendum videlicet, Etiam si hodie Scotia proprie vocetur, ea Britanniae pars, quae ipsi Angliae continens, ad Septentrionem vergit, olim tamen eo nomine Hyberniam notatam fuisse, ut ostendit V. Beda, cum, e Scythia, Pictorum gentem in Hyberniam venisse ait, ibique Scotorum gentem inuenisse. *Est autem, inquit, Hybernia Insula omnium, post Britanniam, maxima, ad Occidentem Britanniae sita.* Narratque deinceps, quomodo isti a Scotis refutati, Septentrionalem Britanniae regionem occuparint, cum Australem iam antea Britones occupassent, & venientes ad se Scotos in eandem regionis occupatae partem admiserint. Rursumque quomodo eadem Hybernia serpentes nullos habeat, imò eius terra, si in Britanniam feratur, potuique detur, noxios serpentum morsus sanet. Ad extremum subiungit. *Hæc autem proprie patria SCOTORVM est. Ab hac egressi, ut diximus, tertiam in Britannia, Britonibus, & Pictis gentem addiderunt.* Et postea. *Anno, inquit, Dominicæ incarnationis 684. Esfridus Rex Nordanumbrorum, misso in Hyberniam cum exercitu duce Berto, vastavit, misere gentem innoxiam, & nationi Anglorum semper amicissimam; ita ut nec Ecclesijs quidem, aut monasterijs manus parceret hostilis.* Et statim eandem Hyberniam vocat Scotiam. Quo modo, ait, anno præcedente, noluerat audire Reuerendissimum Patrem Egbertum, ne SCOTIAM nihil se lædentem impugnaret, datum est illi ex pœna peccati illius, ne nunc eos, qui ipsum ab interitu reuocare cupiebant; audiret. In Martyrologio etiam

Fasc. anno
604. in pref.
Hist.

1. S. Bureb.
cap. 7.

Anno 686.

l. 1. hist. c. 1.

lib. 4 c. 26.

Die 8. idus
Iulij.

lib. 1. contra
Iovin.

l. 4.

l. 12. c. 38.

ita loquitur. *Natale S. KILIANI martyris, & duorum sociorum eius, qui ab Hybernia SCOTORVM insula venientes, nomen CHRISTI prædicauerunt. Mariani Scoti, quæ supra posui, verba clarissima sunt: idem tamen Anno 674. Hybernia, inquit, insula SCOTORVM sanctis viris plena habetur. Hoc enim Scotorum nomen, etsi ex impressis abest hæctenus, eo tamen loci reponendum ostendit vetustus manu scriptus Marianus, quem admodum Reuerendus, & doctus senex, D. IOHANNES LATOMVS, Francofurtensis Ecclesiæ S. Bartholomæi Decanus, de Catholica Ecclesia meritis optimè; domi suæ habet, mihiq; suis cum notationibus, paucis abhinc hebdomadibus, Moguntiam eunti monstrauit. Ionas vero S. Columbanus æqualis, in eius vita c. 2. Columbanus, ait, qui & Columba vocatur, in Hybernia ortus est. Eam Scotorum gens incolit, quamquam cæterarum gentium legibus carens, attamen Christianæ religionis dogmate florens, ita vt omnium vicinarum gentium fidem excellat. Quid pluribus? Ipse auctor noster, Scotia, inquit, quæ & Hibernia dicitur, insula est Oceani, fecunda quidem glebis, sed viris sanctissimis clarior. Et; Vbi deliberatum illi (S. Kiliano) fuit è natali solo discedere cum socijs in vicinam SCOTIÆ Britanniam peruenit. D. Hieronymus refert in Gallia se vidisse Scotorum gentem Britannicam, humanis vesci carnibus, & vxores proprias non habere. Quæ verba è Strabone lucem accipiunt, cum scribit. Sunt circa Britanniam insulae aliæ parue, vna verò magna Hybernia (Ἰέγκυ) ad Septentrionem proiecta, longa ipsa quidem, sed latitudinem maiorem habens. de qua quod perspicuum, nihil habemus dicere, nisi quod eius incolæ multo Britannis efferatioribus sint, ἀνθρώπων φάγοι τε ὄντες καὶ πολυφάγοι (id est hominiuori, & multiuori) qui præclarum ducant, suos etiam parentes mortuos deuorare, simulq; palam alienis vxoribus misceri, & matribus, & sororibus. Quamuis verò subdat, se horum fide dignos testes non habere, & anthropophagiã moris esse Scythici, oculatus tamen, vt dixi, testis D. Hieronymus est, qui planè ad hunc Strabonis locum respexisse videtur, ideoque testimonium hoc suum adiunxisse. Porrò Cæfarius; Qui de purgatorio, inquit, dubitat Scotiam pergat, purgatorium S. Patricij intret, & de purgatorij pœnis amplius non dubitabit. Vbi Hyberniã quidem, & Scotiam ille confundit,*

prout

prout in margine à quodam rectè notatum; sed confusione illa vetere, qua idem sunt Scotia, & Hybernia. Sancti verò Burchardi vitæ auctor Egilvvaldus, ipsum, & Sanctum Bonifacium ex Anglia, seu Britannia venisse docet; Sanctos verò Kilianum, Columbanum, & Gallum è Scotia, idemque de se ipso profiteretur ipsemet S. Bonifacius: de eodem, & de se ipso S. Burchardus: sed Kilianum è Scotia huc in Franciam venisse asserit. Licet igitur in hodierna recentiore Scotia, in vrbe Rosmarcky, D. Bonifacij patriam collocet Thomsonus, ea tamen olim, vt audimus, Anglia, vel Britannia dicebatur, & Hybernia Scotiæ sibi nomen etiam vendicabat. Quia tamen ex Hybernia ista, Scotorum pars quædam egressa est, in eaque Britannia ora, quam Picti iam habebant, vt supra dictum; confederunt, ij quidem, principio, à duce suo Rheuda, dalrheudini dicti fuerunt, vt ait V. Beda, postea tamen Pictos inde ipsos exegerunt, & Boreale totum illud latus obtinuerunt, ei que vetus gentis suæ nomen indiderunt, ita vt Scotorum gens vna fuerit, sed Scotia duplex facta sit; vna vetus, & propria in Hybernia, recentior altera, in Septentrionali Britannia. Vnde factum, vt siue ex Hybernia, siue ex Aquilonari Britannia, diuini verbi præcones venirent, ij Scoti omnes appellarentur: & etiamnum hodie, in Germania, Scotorum monasteria quædam nominentur. Fuerunt enim illa pijs à maioribus excitata, quod se ipsi Scotorum istorum, quorum spiritualium participes facti fuissent; debitores, vt ijs, in carnalibus ministrarent; profiterentur. Ea interdum, apud veteres, hospitalia Scotica vocantur. vt ex Meldensis Concilij capite, quod in Francicarum legum volumen relatum est; intelligitur.

IIII.

DE REGIONE IN QUAM VENIT

S. KILIANVS.

Anc variè Scriptores appellant, V. Beda in Martyrologio *Austriam*: Viterbiensis *Theutonicorum Occidentalium terram*: Irenicus *Menigaugiam*: S. Burckardus

Prologo.

Epist. ad Zach.

l. 2. hist. c. 1.
l. 2. vitæ c. 11

l. 1. hist. c. 1.

Rom. 15.
Lege Beatû
Rb. l. 2. f. 92

l. cit.

p. 17.

l. 3. c. 76

D 2

& idem